

Повитица.

Една пролѣтна утрина посадило едно момиче сѣме отъ повитица въ земята и казало:

— „Бързай, малко сѣменце, бързай! Порасти, пушни дълго ластунче съ хубави зелени листа и фунийки-цвѣтове“.

Ала земята била суха, и горкото сѣменце не могло да расте.

Тъкмо деветъ дълги дни и нощи лежало то търпѣливо въ тъмната земя. Най-послѣ казало:

— „Майко-земьо! Дай ми нѣколко капчици вода, за да размекна моята твърда кафява покривка. Само тогава ще мога да я отворя и пушна първитѣ си двѣ листенца, а слѣдъ тѣхъ и ластунче“.

Земята отговорила:

— „Не мога да ти услужа. Помоли за това дъжда“.

Извикало сѣменцето на дъжда:

— „Мили дъждецо! Слѣзъ долу, накваси земята около менъ, за да може да ми даде нѣколко капчици вода. Тогава моята покривка ще омекне, ще се разтвори. Тогава ще подамъ двѣ зелени листенца нагорѣ и ще порасте отъ мене ластунче“.

Дъждътъ отговорилъ:

— „Азъ не мога да дойда, ако облацитѣ не се смъкнатъ и напластятъ низко“.

И казало сѣменцето на облацитѣ:

— „Мили облаци! Смъкнете се низко, оставете да вали дъждъ, за да се овлажни земята, та да ми даде нѣколко капчици вода. Тогава ще подамъ моитѣ двѣ първи листенца и ще покарамъ ластунче“.